

Giai Nhân Vạn Năng - Nàng là Ai Đó

Vương Thanh

Trông như một giai nhân tuyệt sắc nhưng không phải là nhân loại. Vì nàng có thể bất tử, tồn tại ngoài vòng trăm năm của một kiếp người. Vì nàng có vạn năng: cầm kỳ thi họa, thư pháp đều tinh thông, nàng chơi đàn như bậc thầy âm nhạc, đánh cờ thì luôn thắng, làm thơ nhanh như gió, vẽ tranh cũng chỉ là đưa tay, và nàng có thể nói chuyện bằng vài mươi ngôn ngữ khác nhau. Nàng có thể bàn luận, giảng dạy thiên văn, địa lý, khoa học vì trong đầu nàng nào chỉ là một vài pho sách khoa từ điển mà là chứa "*thập vạn bách khoa tự điển*." Nàng có thể giải những phương trình toán học cao thâm trong vòng một vài nháy mắt. Trông nàng vóc dáng mảnh mai, Nhưng cầm vật nặng, một tay nhẹ nhàng. Nàng có trí nhớ phi thường, như máy chụp hình, hay video ghi lại những gì đã xem qua và những điều nàng học hỏi, nàng không bao giờ quên.

Nàng là ai đó?

Nàng là **người đẹp nhân tạo** của tương lai.

Thiệt ra thì nhiều cái Vương Thanh nói, trí tuệ nhân tạo (AI) và ngành robotics (chế tạo rô bốt) cũng đã làm được rồi, tuy chưa hoàn hảo và cần những người máy chuyên môn, nhưng trong tương lai có lẽ cũng không xa, chắc khoảng 2,30 năm nữa là sẽ có rất nhiều tiến triển đáng kể. Nói rộng thời gian ra, thì nói 1 hay 200 năm đi, thì sẽ có những robot vạn năng và chúng ta sẽ không thể nhận biết được là người máy hay con người. Vì nó có thể bắt chước con người, biết ăn, biết uống, (ăn uống thì cho vào miệng rồi nhai, nuốt, thức ăn rơi vào trong một cái bao), .. robot biết nói biết cười biết đau đớn. Như đưa tay vào chỗ nóng như lửa thì có những sensor đo nhiệt độ, quá nhiệt độ nào đó, thì nàng sẽ giựt tay lại thật nhanh và biểu lộ cảm giác đau đớn, Khi đi làm, gặp người thì chào hỏi, ai mở cửa đợi nàng vô, thì mỉm cười, cảm ơn. Ai khen ngợi thì cũng có thể cảm ơn, nếu khen quá, thì cũng có thể biểu lộ vẻ thẹn thùng. :)

Tóm lại, sẽ không thể nào nhận biết nàng là người máy cả. Trừ phi đề nàng xuống, nhưng chỉ e là không đủ khả năng thôi, Vì nàng có thể quật judo cho bạn té lăn.

Nàng bất tử, có vạn năng: cái gì cũng biết, cái gì cũng làm được, và giọng nói của nàng cũng rất ngọt ngào êm ái và nhan sắc của nàng không bao giờ phai tàn.

Nàng hoàn hảo. Chỉ là nàng không phải con người, cũng không phải là sinh linh. Không phải là vật sống ("living thing"), như con người, hay thú vật, hay cây cối. Nàng không thực sự có cảm xúc, nàng không biết vui, buồn, hờn, giận, xấu hổ, ghê tởm, nhục nhã, phấn khởi, chán nản, v.v... Nàng không có cảm giác được sự đau đớn, khoái cảm, hoặc là chán ghét đến từ sự tiếp xúc với thế giới bên ngoài từ những ngũ quan: tai, mắt, mũi, miệng, thân, mà một sinh vật có.

Tuy nàng biểu hiện được tất cả những cảm xúc của con người nhưng đó là vì nàng đang "vờ vịt" bắt chước để làm cho nàng giống con người mà thôi !! Nếu như chân nàng dẫm lên đinh, nàng tuy không biết đau, nhưng vì để giống con người, bộ phận chương trình biểu hiện sự đau đớn trong đầu nàng sẽ làm cho nàng biểu lộ vẻ mặt đau đớn và cho nàng hét lên tiếng "đau".

Giống con người đến mức độ không thể phân biệt, nhưng bản chất của nàng không bao giờ thay đổi. Nàng không có cảm xúc thực sự và không có ý thức hiện hữu thực sự. Tất cả chỉ là **đóng trò cho bạn xem** mà thôi. Tuy vậy, cá tính của nàng cũng có thể thay đổi, vì nàng có thể quan sát, nhận xét yêu, ghét của bạn để thích hợp với bạn hơn, nhất là nếu bạn là chủ nhân của nàng.

Nàng có thể làm thơ cũng khá hay nhưng không bao giờ quá tuyệt vời, vì nàng không thực sự có cảm xúc như con người. Một tác phẩm tuyệt diệu luôn cần cảm xúc. Áng thơ "*Hồ Trùng*" của Nguyễn Bá Trác, "*Lửa Từ Bi*" của Vũ Hoàng Chương, "*Gọi Người Dưới Mộ*" của Đinh Hùng, ca khúc "*Thiên Thai*" của Văn Cao, và vô số những tác phẩm văn chương nghệ thuật tuyệt vời khác, cần phải có máu chảy rần rật trong người, hay trong lòng nổi lên mối bi phẫn, cảm khái, đau thương hay hào khí thì mới viết được, mà nàng không phải là sinh vật, không có sự sống thực sự, tuy rằng nàng có thể tồn tại, hiện hữu đến muôn đời.

Vương Thanh